

המקור בנים

בס"ד גליון לב' פרשת בהר ה'תשע"ט

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דשרני קרבנך

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

~ שב ואל תעשה ~

שני - אם אין מקיימים אותה, אזי על זה עיקר הגלות (כמו שנאמר בפרשת בחוקתי 'אז תשבת הארץ את שבתותיה').

ד. מה עניין מצוות היובל, ומה החילוק בין שמיטה ליובל. והאם יש שייכות בין שניהם לשבת.

ה. מדוע כל אלו הם דווקא ב'שביעי', שבת היא כיום השביעי, שמיטה בשנה השביעית, והיובל לאחר שבע שמיטות.

ביאור הפשט

א. בהר סיני: רש"י מביא דברי חז"ל 'מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה מסיני, אף כל המצוות נאמרו כללותיהם ופרטותיהם מסיני'. (וביאור הדבר מבואר בדברי רש"י, ובדברי הרמב"ן באופן אחר קצת).

והרמב"ן מוסיף ומבאר, שבתחילה נכרת ברית בעת קבלת התורה - על כללי המצוות. ואחר כך בחטא העגל נפסק הברית. וכשעלה משה לבקש רחמים, התחדש שוב הברית, והפעם גם על פרטי המצוות. וגם עם אלות ושבעות (המבוארים בפרשת בחוקתי).

אמנם, בתחילה כשירד משה מההר, ציווה להם על בניין המשכן (שהוא עיקר התיקון על חטא העגל), ולאחר שבנו המשכן, פירט להם את המצוות השייכות למשכן ולקרבנות (ותוך כדי, גם את המצוות השייכות לזה קצת). ולאחר שסיים - חזר לפרט להם פרטי כל המצוות, וגם את סדר האלות, ובהם סיים את כריתת הברית השניה.

ב. דווקא שמיטה: על כל פנים נמצינו למדים, שאין הכוונה כאן דווקא למצוות שמיטה, אלא לכל המצוות, ולא נקט שמיטה אלא לדוגמא כדי ללמוד ממנה לכל המצוות. והמעט שנכתב בשמיטה, מבואר באור החיים הקדוש, שרצה הכתוב לגלות שכל הזכות ליכנס לארץ ישראל תלוי בקבלת התורה, ולכן נקט מצוות שמיטה שעוסקת בכיאת הארץ, ועל זה כתב 'בהר סיני' - לומר שכיאת הארץ תלוי בהר סיני.

ג. שבת לה': רש"י פירש 'לשם ה', וצריך ביאור מה הדגש בזה. והרמב"ן ביאר העניין על פי פנימיות (וכדלהלן). ובספח"ק קדושת לוי מבאר שלא יעשה את השמיטה לשם השבתה הקרקע (כמו שנהוג להשביט הקרקע אחת לכמה שנים, אלא לשם מצות ה').

ובאור החיים הקדוש ביאר על דרך הפשט, שהשמיטה אינה 'תנאי' לכיאת הארץ, כי אם כן, אם לא יקיימו אותה תתבטל המתנה ה', אלא הוא 'שיור' במתנה, שכביכול בשמיטה הוא שייך לה' ולא לנו. ובה מוכן גם כן הלשון 'ושבתה הארץ' בלשון עובדא ולא בלשון ציווי, ודו"ק.

ד. השיבות המצווה: בפשטות, החשיבות של שמיטה הוא כדי להראות שהעולם אינו שלנו, אלא של השם יתברך, וגם השפע אינו תלוי בהשתדלות של אדם, אלא בסיועתא דשמיא. וכיון שזהו יסוד האמונה, לכן השכר על זה גדול כל כך, וגם העונש. אמנם בוודאי יש עוד דברים בגו.

פרשת בהר היא הפרשה התשיעית בחומש ויקרא, ויחד עם פרשת בחוקתי - היא משמשת כסיום של הסדר, כדלהלן (בדרך כלל הם פרשות מחוברות, ואינו מצוי כמעט שהם נפרדות).

פרשה זו כבר אינה עוסקת כלל בעניין הקרבנות, אלא מתחילה לעסוק בעניין השמיטה והמסעף. זאת משום, שאמנם חומש ויקרא עוסק בתורת כהנים ובקרבנות, אבל באמת הוא גם המשך לחומש שמות, שבו מסופר סדר קבלת התורה, ומיד לאחר מכן התחילה התורה לפרט את המצוות בפרשת משפטים, ומשם המשיכה לספר על מעשה המשכן, ואחר כך בחומש ויקרא מפרטת את כל תורת הקרבנות השייכים במשכן, ובסיום, חוזרת להשלים את סדר המצוות.

ולאחר שמסיימת לפרט את המצוות, מניעה פרשת בחוקתי, שבה נכרת עמנו ברית על כל המצוות, עם ברכות ותוכחות. ובה נשלם המעשה של קבלת התורה. ולכן הפתיחה לפרשה זו הוא 'וידבר ה' אל משה בהר סיני', והסיום, הוא הפסוק האחרון בפרשת בחוקתי 'אלה המצוות אשר ציווה ה' את משה אל בני ישראל בהר סיני'.

ובאמת כבר במשך כל סדר ויקרא, נזכרים עוד הרבה מצוות, כמו איסורי אכילה בפרשת שמיני, ענייני טהרה בפרשת תזריע מצורע, ענייני המועדות בפרשת אמור, ועוד הרבה מצוות בפרשת קדושים. אלא שבכל אלו יש עדיין שייכות לעניין המשכן והקרבנות, כמו שהתבאר בכל אחד מהם במקומו. וכעת משלימה התורה במצוות שאין להם שייכות כלל לעניין הקרבנות.

* * *

עיקרה של פרשה זו - הוא עניין השמיטה והיובל. אמנם מצוה זו אינה פרט לעצמה, אלא דוגמא לכל התורה. ולכן נאמר בה 'בהר סיני' - כדי ללמוד ממצווה זו לכל המצוות, שכולם נאמרו מסיני, כללותיהם ופרטותיהם, כמבואר בדברי חז"ל. אך אם נקט בדווקא מצווה זו כדוגמא ומשל לכל התורה, מן הסתם יש בה עניין שורשי ויסודי יותר משאר המצוות.

אם כן, יש לנו להבין מה מהותה של מצות השמיטה והיובל, ואיזה יסוד מתגלה במצווה זו, שמשמש יסוד ובסיס לכל התורה והמצוות.

התמיהות בפרשה

א. 'וידבר ה' אל משה בהר סיני' - מדוע דווקא על שמיטה נאמר לשון זה.

ב. 'ושבתה הארץ שבת לה' - מפני מה נאמר בלשון 'עובדה' ולא בלשון ציווי (שלא נאמר 'תשביטו את הארץ' בלשון ציווי, אלא 'ושבתה הארץ' כביכול מעצמה. ומהו הלשון 'שבת לה'.

ג. מה העניין המצווה הזאת של שמיטה, ומדוע היא חמורה כל כך; שמצד אחד - אם מקיימים אותה, זוכים להבטחות גדולות של שפע ושל שלווה, ומצד

ה. יובל: רש"י מבאר 'יובל' לשון תקיעת שופר. והרמב"ן תמה עליו ש'יובל' אינו השופר אלא האיל [שממנו לוקחים הקרן ועושים שופר], ותמוה לקרוא את כל השנה על שם כך. ומפרש 'יובל' הוא לשון חירות ודרור, שאז שבים כולם לבתיהם, והשדות חוזרות לבעליהם. ובנוסף, פירש על דרך האמת [וכדלהלן].

ביאור הפנימיות

בפנימיות העניין, מצות שבת שמיטה ויובל – הם יסוד ומהות כל התורה, כמובא בזוהר הקדוש, וכמבואר בספר 'ליקוטי הלכות', וכדלהלן.

ריבוי פרטים

העולם מורכב מהרבה פרטים. יש ארבעה יסודות; דומם, צומח, חי, מדבר. ובכל אחד מהם יש רבבות ומיליונים של פרטים; מיליוני סוגים של דומם, של צומח, ושל חי. וכל אחד מהפרטים האלו – מורכב אף הוא מהרבה פרטים.

למשל: מין הקוף – יש בו בעצמו כל כך הרבה מינים וסוגים. ומכל אחד מהם – יש רבבות כאלו בעולם, וכל אחד מהם – יש בו המון המון פרטים; האיברים, והגידים, והעור והעצמות וכו', שכל אחד מהם בעצמו מורכב מכל כך הרבה פרטי פרטים. וסופו של דבר, כל פרט הקטן ביותר מורכב מאין-ספור אטומים, וגם זה מורכב מחלקיקים וכו'.

נמצא שהעולם שלנגד עינינו, הוא עולם שכולו פרטים. ובהסתכלות אחת שאדם מסתכל – הוא רואה בבת אחת מיליארדי פרטים. ולא רק 'הדברים' שיש בעולם – מורכבים מריבוי פרטים, אלא גם 'המאורעות'. בכל יום ובכל רגע – נעשים בעולם כל כך הרבה סוגי מאורעות, ואצל כל אדם בעצמו – יש כל כך הרבה שינויים בין יום ליום ובין רגע לרגע, שינויים קטנים ולפעמים גדולים.

אחדות הפשוט

אמנם הריבוי העצום הזה – מתרכז לכללים, שגם הם מתרכזים לכללים יותר שורשיים, וכן הלאה – עד לשורש אחד יחיד ומיוחד, שהוא 'ה' אחד', וממנו נמשכים כל 'הפעולות המשתנות' שיש בעולם; רבבות רבבות הפרטים, ורבבות רבבות המאורעות.

כל קבוצה של פרטים – נכללים בדבר 'אחד'. האצבע לדוגמה היא 'דבר אחד' שכוללת בתוכה את כל רבבות הפרטים שכלולים באצבע. והאצבע יחד עם שאר האצבעות – הם חלק מיד 'אחת', והיד הזאת ביחד עם היד השניה ושאר האיברים – הם חלק מאדם 'אחד'. והאדם הזה הוא חלק מהיסוד שנקרא 'מדבר'. וה'מדבר' יחד עם הצומח והחי והדומם – נכללים בכח 'החיולי' שהוא כח 'אחד' שכולל את כולם.

נמצא שכל 'האחד' האלו הם רק בערך וביחס לפרטים שנכללים בו, אבל אינו אחד בעצם. אך השם יתברך, נקרא 'אחד הפשוט', כי הוא האחד האמיתי שכולל את כל הפרטים שבעולם. והוא אחד 'בעצם' ולא רק 'ביחס' לדבר אחר.

האחדות – השינויים

ובהגדרה זו נמצאת תמצית התכלית של בריאת העולם, והתפקיד של כל אחד. דהיינו: להיות בעולם שכל כולו פרטים ופרטי פרטים – ולהאמין שכל זה נמשך משורש אחד ויחיד, שהוא האחדות הפשוט.

ובאמת, הוא דבר שאי אפשר בשום אופן להבין אותו, ולהשיגו בשכל. כי מלבד עצם 'ריבוי' הפרטים והמאורעות שיש בעולם – יש גם סתירות ביניהם. כי הם מורכבים מהנהגות סותרות, של חסד ושל דין, של טוב ושל רע, ועוד הרבה הרבה סתירות דקות, ודקות מן הדקות – כשכל אלו מתרחשים בעת ובעונה אחת. ואי אפשר להבין בשום אופן איך ייתכן שכל זה נמשך ממקור אחד.

וזה היה עיקר העבודה זרה. כמו שמבואר ברמב"ם, שגם עובדי העבודה זרה האמינו בבריאת העולם. אלא שסברו שהשם יתברך מסר הנהגת העולם לכוכבים ולמזלות. וכל זה מחמת הקושי להאמין שכל הנהגה שבעולם

'מונהגת' על ידי 'אחד'. ולכן, הסתבר להם שיש כמה וכמה 'מונהגים', שכל אחד מנהיג בדרך אחרת, ומשום כך רואים כאלו סתירות בעולם.

אבל אנחנו מאמינים שאינו כך, אלא השם יתברך בעצמו מנהיג את הכל וזה הגילוי שגילו האבות הקדושים בעולם, כשהם בעצמם נהגו בהנהגות סותרות זו לזו – אברהם במנהג החסד, ויצחק במנהג הגבורה, וכן שאר הרועים הקדושים. והכניסו את האמונה הקדושה שכל הנהגות שיש בעולם – כולם נמשכים רק מאחד הפשוט, ותו לא.

עבד וכן

והנה כל הצורך ביגיעה והשתדלות – נמשך בעומק מכך שהאדם אינו מאמין ב'אחדות הפשוט', אלא מאמין ב'ריבוי הפרטים'. כלומר, מחמת שרואה בעיניו רק את 'ההשתלשלות', שיש כל כך הרבה סוגי הנהגות בעולם, וכל כך הרבה פרטים – ממילא ההרגשה היא שהוא חייב לערב את ידיו ואת כוחותיו, כדי להסתדר בעולם.

כשאדם מאמין באמת, באמונה שלמה תמימה וברה – שיש אך ורק הנהגה אחת, אחת ותו לא – אינו מודאג כלל. כי אם יש מי שמנהיג את כל הפרטים והשינויים שבעולם, אם כן, אף הוא אחד מאותם הפרטים, ובוודאי יונהג כראוי. אך בעומק הלב, יש את החשש הזה, שמא אין כאן חלילה הנהגה, ואם כן, הוא עלול להיות מוזנח אם לא ידאג לעצמו.

וזה ההבדל בין 'עבד' ל'בן'. העבד יודע שאין יחס בינו לבין אדונו, ובהחלט הוא עלול להיבלע בין שאר העבדים, ולהישכח. ולכן, הוא מתאמץ לעבוד ולהתייגע, כדי להראות 'נוכחות', ולקבל את מה שהוא זקוק. לעומת זאת הבן, יודע בוודאות שיש עליו הנהגה מדויקת מאביו, והוא לא עלול 'להישכח' בשום אופן.

שבת ושמיטה – שביתה

ואם כן, יש כאן עצה נפלאה. כשם שמי שמאמין באמת ב'אחדות הפשוט' אינו טרוד לעשות השתדלות ויגיעה, כך גם להיפך – מי שמשבית עצמו, ופוסק מלעשות השתדלות, בהכרח יצטרך להגיע לאמונה באחדות הפשוט. וזה הסוד של שבת ושל שמיטה.

כי באמת, מאחר שאי אפשר להשיג בשכל – את האמונה הזאת, שכל הריבוי נמשך מ'אחד הפשוט', אין לזה שום עצה, כי אם לעשות מעשה שיעזר, ולהשבית עצמו לגמרי ממלאכה. ואז, לפי ההגיון וההסתברות של 'הריבוי', הוא אמור להיות מסוכך ולא יכול להסתדר. ואז, קורה הפלא – שלא קורה כלום, ואדרבה, דווקא בשבת ובשמיטה נמשך ברכה ושפע כפול ומכופל, וכזה מתגלה בחוש שהכל נמשך מ'אחד הפשוט'.

כלומר, 'הפעולה' של השביתה – היא מסירות נפש, וקשה מאד. כי בעת ההחלטה לשבות, נראה בוודאות שיש כאן הפסד ושיגעון. אבל 'התוצאה' של השביתה – היא ההיפך ממש, כי היא מגלה שדווקא היגיעה וההשתדלות היא שיגעון, כי ממילא יש כאן הנהגה אחת שמנהיגה את הכל, אם כן לשם מה אתה משתגע וכמו המשל על אחד שעומד בצומת, ומסמן לרכבים איך לנסוע. בזמן שיש שם רמזורים שכבר עושים את הפעולה הזאת... ולכן לא נאמר בלשון ציווי 'תשביתו' את הארץ, אלא בלשון עובדה 'ישבתה הארץ'. כי אמנם זה מתחיל כביכול מבחירה, אבל אז מתגלה שזה בעצם המציאות האמתית.

נמצא, שבשבת ובשמיטה – אנו מניעים אל התכלית, לחבר את הפעולות המרוכבות שבעולם – אל האחדות הפשוט. ומזה אנו מקבלים כח לכל ששת ימי המעשה, ולכל ששת שנות המלאכה, לזכור את האמת הזאת ולהאמין בה. ולפי ההגדרה האמורה – נמצא שבשבת ובשמיטה אנו יוצאים מבחינת 'עבד' לבחינת 'בן'. ולכן אנו סמוכים על שולחנו של מקום, ואוכלים מעדנים.

המשך בעמוד ה'

חדש: ניתן לשמוע את השיעור של מאמר זה

ב'חניכי הישיבות' – ברמב"ם: 331-40-31-077 בשלוחה: 30

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ג'.

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

שמיטה

עניין השמיטה ש-שש שנים עוסקים במלאכת הקרקע ואח"כ בשנה השביעית שובתים, יתבאר על פי דברי רבינו כמאמר הזה, כי שש שנים שעוסקים במלאכת הקרקע, הם בחי' לימוד וקיום התורה שבעל פה, כי יש בכל מלאכות הקרקע בירורים ותיקונים כידוע, וזה שש שנים וכו' כנגד ששה סדרים שהם כנגד כשר ופסול טמא וטהור מותר ואסור כמובא, שהם בחינת הבירור בין הטוב לרע, שכל זה ע"י המצוות וההלכות שיש בכל דבר ובפרט בעבודת הקרקע שיש כמה וכמה דינים והלכות בכל פרט שצריך להיוהר, כגון כלאים ותרומות ומעשרות ועוד, וע"י מגלים מלכותו יתברך.

וע"י זוכים לשנת השמיטה שאז הוא זמן גילוי המלכות בפרהסיא, בבחי' 'כי לי הארץ' (ויעו' סנהדרין לח ע"א), ואז הוא בחי' שבייתה ונייחא כי אז מאירה הארת הניגון דקדושה, וממילא אין צריך לעסוק בבירורים בעבודת

הקרקע, כי מאירה הארה כזו שכבר אין צריכים למלאכה ואין חסר כלום כי יש שפע גדול אף בלא עבודה כי אז מאירה ביותר בחי' תיקון המלכות ומאירה הארת הניגון דקדושה.

יובל

ולאחר שבע שמיטות מאירה הארת היובל שהיא הארת הניגון בבחי' מעין דלעתיד וכי יובל הוא בחי' אור הגאולה כידוע וכמובא, כי אמנם כלפי שש שני העבודה, השמיטה היא בחי' הארת הניגון, אבל כלפי היובל השמיטה היא עדיין בבחי' תיקון המלכות, כי שמיטה היא בחי' מלכות כידוע, כי במה ששובתים מעבודת קרקע מגלים שהארץ היא לד' שזה עיקר גילוי מלכותו יתברך, וע"י זוכים להארת היובל שהיא הארת החירות דקדושה שהיא בחי' שיר ושמחה מעין דלעתיד, ועל כן השדות חוזרות לבעליהם והעבדים משתחררים כי מתעורר בחי' שיר וניגון שהם בחי' חירות ושמחה.

עניינא דיומא ||| עניין ספירת העומר ל"ג בעומר ושבועות על פי תורה זו

בספירת העומר מאירה תיקון ניגון דקדושה

א) הנה בימי ספירת העומר מאירה ביותר תיקון הניגון דקדושה [וכמובן בליקו"ה הח' אפטרופוס ה"ג אות יא ואות יב שזה בחי' התיקון של שביעי של פסח ושל שבועות שהוא בכח ספירת העומר שמתקן עניין זה], כי ספירת העומר היא בחי' ההתעוררות לצאת מבחי' מאכל בהמה, שזה בחי' עומר שעורים, ולזכות למאכל אדם, וכ"ז הוא בחי' בירור הניגון דקדושה שהוא בחי' בירור רוח האדם מרוח הכהמיות (וכמובא בהל' אפטרופוס ה"ג אות ז).

למנצח בניגונות

ב) וזה מה שאומרים אחר הספירה 'למנצח בניגונות מזמור שיר', שסובב והולך על עניין תיקון הניגונה, בבחי' למנצח בניגונות, ועל זה סובב והולך כל המזמור לזכות לראות את הארת פני ד' תמיד בכל מקום ובכל זמן אף בבחי' הושך ואפילה בבחי' התגברות העכו"ם, שזה עיקר בחי' תיקון הניגון דקדושה כמבואר בפנים שהעיקר הוא לזכות להארת הקול שמאירה מתוך הדיבור שהוא בחי' תורה שבעל פה בלילה, שבוה מתגלה איך מגלים מלכות ד' בכל מקום ובכל זמן ואף בלילה, ואז זוכים להארת הקול, שהיא ההארה של התגלות פני ד', שמרגישים את החיות והשמחה בהתקרבות להשי"ת ומה שזוכים לגלות מלכותו יתברך, שזה עיקר השיר והניגון והשמחה.

ובזה מתפרש המזמור הזה כמין חומר, שאנו משבחים ומודים על בחי' הניגון, בבחינת 'בניגונות מזמור שיר', היינו שיר ושבח על עצם מציאות הניגון דקדושה, ומבקשים לזכות לזה, בבחי' 'אלקים יחננו ויברכנו יאר פניו איתנו סלה', שנזכה תמיד להארת פני ד', בחי' הארת הניגון שמאירה בלב לראות איך השי"ת נמצא כאן ממש ויכולים להתקרב אליו ולגלות מלכותו יתברך דייקא כאן, בכל מקום ובכל זמן, בבחי' 'סלה', כי תמיד בכל מקום ובכל זמן יכולים לזכות להארת פני ד', [ומזכירים שם אלקים שהוא בחי' מלכות כידוע, כי עיקר הניגון מתעורר ע"י תיקון המלכות כמבואר בפנים], וממשיכים לבקש 'לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך' שנזכה לידע את דרך ד' 'בארץ' היינו אף בעת התגברות הארציות וההושך, נזכה לידע את דרך ד', היינו הדרך לגלות דייקא שם את הארת פני ד', והדרך לגלות כבוד מלכותו יתברך דייקא במקום הזה, בבחי' התגברות הארציות וההושך, ואז נגלה ש'בכל גוים ישועתך' שדייקא במקום שנראה כזה הושך ואפילה, בבחי' התגברות הגוים, שהוא בחי' כל ההסתרה על מלכות ד' והתגברות הניגון של הסטרא אחרא שזה עיקר

הניגון שמתנגן בעולם, אבל כשזוכים לתיקון הניגון דקדושה רואים שגם שם הוא 'ישועתך' כי דייקא משם יכולים לגלות מלכות ד' ביתר שאת ויתר עוז ולזכות להארת פני ד', עד שכולם מתבטלים לשיר והניגון הזה אף העכו"ם והרחוקים, בבחי' 'יודוך עמים אלקים יודוך עמים כולם', כי כשזוכים להארת הניגון דקדושה, אזי גם הסט"א מתבטל אל הניגון דקדושה [שזה בחי' מה שזוכים להעלות גם את הניגון שאחורי הקדושה אל הקדושה], 'ישמחו וירננו לאומים כי תשפוט עמים מישור' זה לכאורה מתפרש על העתיד לבוא כשתתגלה מלכות ד', בבחינת 'כי תשפוט עמים מישור', אז כולם 'ישמחו וירננו' באתגליא כי אז יתעלה הניגון דקדושה ע"י תיקון המלכות וכולם יתבטלו אל הקדושה וזה מה שחוזרים שוב לומר 'יודוך עמים' וכו', כי זה הולך על לעתיד לבוא, ואז 'ארץ נתנה יבולה' וכו' שכל זה הוא בחי' תיקון המלכות בשלימות, שכל השפע בא אל הקדושה ואז מאירה היראה בכל מקום שהוא בחי' לימוד וקיום תורה שבעל פה שע"י הוא התגלות המלכות.

אנא בכח

ג) ואח"כ אומרים 'אנא בכח' שהוא בחי' ניגון דקדושה, כי הוא שיר גבוה ונורא מאוד שמורכב משם מ"ב כידוע, וכולו השתוקקות לה' ושמחה בה', וע"כ אומרים אותו אחר ספירת העומר שאז מאיר תיקון הניגון דקדושה.

לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו

ד) ואח"כ מתפללים שנזכה להיטהר ולהודוך מקליפותינו וטומאותנו בזכות ספירת העומר, כי עיקר הקליפות והטומאות הם בחי' הניגון של הסטרא אחרא שמתנגן בלב האדם ומכניס בליבו כבידות וריחוק כאילו הוא בחושך כזה שאינו יכול בשום אופן להתקרב להשי"ת, אבל בספירת העומר מתגלה שהעיקר הוא לעשות פעולה קטנה של גילוי מלכות ד', לספור ספירה קטנה שבוה אנו מתקשרים אל התנופה שהיתה ממחרת הפסח, שבוה עושים בחינה של תנועה קטנה להתנתק מהכהמיות, תנועה של 'הנפת העומר' וכך בכל יום אנו עושים עוד פעולה קטנה של ספירת העומר, לקשר את היום הזה ליום הנפת העומר, ולהשתוקק לקבלת התורה בשבועות, וזכה אנו מגלים מלכות ד' בתוך המצב של הקטנות שיש בספירת העומר כי עדיין לא זכינו לקבל את התורה ונכמובא עניין זה כמה פעמים בדברי מוהרנ"ת, שכל זה הוא בחי' תיקון הדיבור שע"י זוכים להארת הקול בדיבור שהוא שלימות הניגון דקדושה, וע"י נטהרים ומזדככים מהניגון של הסטרא אחרא וזוכים לניגון דקדושה.

ה) ובאמצע ימי ספירת העומר ולאחר ל"ב יום, שהם עיקר בחי' התיקון של ספירת העומר, ואח"כ הוא בחי' השלמה, וכמובא, ויעוי' בליקו"ה הל' פסח ה"ז זוכים להילולא דרשב"י, כי עיקר הארת פנימיות התורה שנתגלה ע"י רשב"י הוא עניין זה של הניגון דקדושה, כי המותר והאסור מתברר בתורת הנגלה, אבל פנימיות התורה מגלה את הניגון הפנימי של כל מצוה ועבירה, וכמובא בשיחות הר"ן (אות קט) 'הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך. דהינו השבח שמושבח ומפאר את העובד ה', דהינו הלשון הרגיל בזהר לומר זכאה וכו' על כל מצוה ועבודה. ולהפך הצעקה שצועק וי וכו' וי לה וי לנשמתה על הסר מעבודת ה'. אלו הלשונות מעוררים מאד את האדם לעבודתו יתברך, וכל זה הוא בחי' הארת הניגון שהוא ההרגשה הפנימית של האושר שיש בכל מצוה ומצוה, וכמה זה נורא ונפלא ומאיר בכל העולמות וכו', וכן להיפך כמה כל עבירה פוגמת נוראות, כל זה הוא בחי' הארת הניגון דקדושה, וזהו השמחה הגדולה שאנו שמחים בהילולא דרשב"י שזכינו להתגלות פנימיות התורה שהוא בחי' התגלות הניגון דקדושה שע"ז הוא עיקר ההתקרבות להש"ת.

קו 'הניכי הישיבות - ברסלב'
בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב:
077-31-40-331 שיעורים עדכונים שירים ועוד

ו) ואח"כ בשבועות זוכים לשלימות תיקון הניגון דקדושה, עד שכל האויר מודרך באור הניגון דקדושה, ואזי יכולים להביא שתי הלחם מהמין דייקא, כי אין חשש במה שההמין תופח באווירא דהאי עלמא כי הכל כבר מאיר בהארת הניגון דקדושה, וכלשון מוהר"נ"ת (בליקוטי הלכות אפרופים הלכה ג אות יב): 'ועל פן בשבועות שאז נשלמו ימי הספירה וזכו לטהר עצמן לנמרי וקבלו התורה שהיא פלולה מתורה שבכתב ותורה שבעל פה, על פן אז מצוה להביא קרבן מהמין דייקא שהם שתי הלחם, כמו שבכתוב: המין תאפנה, פי אז נתבררו הקולות דקדושה בתכלית השלמות שהיו בחינת קול שופר וכל הקולות שראו ושמעו אז, שהם בחינת קול נגון דקדושה, כמו שבכתוב, היטיבו נגן בתרועה. וזכו שבכתוב, עלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר וזרו אלקים וזרו למלכנו וזרו וכו'. על פן באים שתי הלחם, שהם בחינת שתי תורות בכתב ובעל פה מהמין דייקא, פי על ידי שתי התורות בכתב ובעל פה, על ידי זה עקר תקון וברור הקול. פי שרש הקול מבחינת תורה שבכתב שהיא עקר הנבואה, פי משה רבן של כל הנביאים שמשם תוצאות הקול, ותורה שבעל פה, שהיא שלמות תורה שבכתב, הוא תקון וברור הקול היוצא מתורה שבכתב מבחינת נבואה, שלא יתאחו בו הקול דסמרא אחרא חס ושלום וכנ"ל. על פן על ידי שתי הלחם המתחמצים בבחינה זאת, מבחינת אויר וקול דקדושה הנמשך משם מבחינת שתי התורות וכנ"ל, על ידי זה עקר התקון, על פן צריכין לבוא מהמין דייקא, פי המין הזה של שתי הלחם נמשך מברור וזפוד האויר שהוא בחינת קול על ידי שתי התורות וכנ"ל שבעל ידי זה עקר התקון וכנ"ל.

דרשתי קרבתי ||| המשך מעמוד ב

שמיטה ויובל - מלכות ובינה

והנה כאמור, בשבת ובשמיטה מתגלה האמת - שכל ההנהגה נמשכת מאחד הפשוט. אבל אין זה באופן של 'הבנה', שהרי 'אי אפשר' להבין זאת, אלא באופן של 'אמונה'. אמונה ברורה וזוקה אבל רק אמונה. ולכן הם שייכים ל'שביעי' (יום השביעי ושנה השביעית) שהיא כנגד מדת 'המלכות', שעניינה אמונה. (ששת הימים הם כנגד ששת המידות, שבהם אדם 'פועל', ושבת היא כנגד מדת המלכות, שעניינה 'אי פעולה', דהיינו ביטול ושכיתיה).

אמנם יש דרגה גבוהה מזה, שהיא מדת 'הבינה', וממנה נמשך היוכל. כי אמנם באמת אי אפשר 'לתפוס' בשכל איך ייתכן שכל הריבוי והסתירות האלו, נמשכים משורש אחד. אבל יכולים 'להבין' מרחוק, שיש לזה סיבה. וזהו 'בינה' שהיא השורש של המידות והמלכות, ושם 'מבינים' מהיכן הם נמשכים.

ובקיצור: יש 'תהליך' ויש 'תוצאה'. אם היינו נמצאים כאן בשביל 'התוצאה' - אזי הכל היה צריך להיות מסודר וברור, בלי קושיות, בלי סתירות, ובלי נסיונות. אבל מאחר שאנו נמצאים כאן בשביל 'התהליך' ולא בשביל 'התוצאה' - אזי להיפך, מוכרח להיות שאין מרגישים כלל את התוצאה אלא את ההיפך מזה, ורק מזה יכולה להיוולד התוצאה.

וכשתופסים 'הבנה' זאת - אזי מקבלים כח להחזיק מעמד בתוך הסתירות והקושיות, כמו 'שיודע את מה שכולם לא יודעים'... ואזי, לא רק שזוכים לדרגת 'בן', אלא גם לדרגת 'חירות'. וזה גם השורש של תשובה ושל יום הכיפורים, ועוד חוץ למועד לבאר בהרחבה.

למובן בקיצור, שזה גם הסדר של ספירת העומר, שיש בתחילה שביעיות, ולבסוף יום החמישים שהוא עולם הבינה, וגם זה יתבאר אי"ה במקום אחר.

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' למייל ע"י בקשה בכתובת:
yefabian@gmail.com

ניתן לקבל את גליון 'המקורבים' השבועי למייל בכתובת:
E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לקבל את גליון 'הקבצו' החודשי במייל ע"י בקשה בכתובת:
vhecmu@gmail.com

ניתן לקבל עדכונים בהסידות ע"י 'ברסלב גלובל' בכתובת האימייל:
info@breslevglobal.com

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח - - -

בשביל ללמוד זוהר???

הגיע הזמן שנבין - - -

לימוד הזוהר מביא את המשיח!!!

כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו):

"ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים,

שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מהנלות ברחמים!!

רכוש לך עוד היום את ספר הזוהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'!

משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן להזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.

נ"י נציג אישי: 054-848-73-17

עלון 'המקורבים'

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: **E0773140331@GMAIL.COM**

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לבינתים) דרך מפשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ. וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על פת התרומה, ושחייא מיוערת לעלון זה) תזכו למצוות! * * *

נשמח לקבל כל תרומה לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדו"מ, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (ותכנו הריבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

בימים אלו של ספירת העומר, נשתדל בעזרה להתמקד במ"ח קנייני התורה, ולהוציא נקודה קצרה ומעשית מכל קניין.

העולם נכרא בכל יום מחדש. כי בכל יום, יש נחת רוח חדש שהשם יתברך רוצה מהעולם, וממך. ה' לא רוצה אותך היום כמו אתמול, וגם לא כמו לפני שעה. הוא רוצה אותך 'חדש'.

ולכן אתה צריך בכל לילה 'למות' ולהיוולד מחדש. וגם במשך היום, צריך מפעם לפעם לקחת אתנחתא, ול'חדש' את המוח, כדי להיות אדם חדש.

כדי 'לקנות' את התורה – אתה צריך להביא אתך 'מיעוט' של שינה ו'מיעוט' של שיהח. כי אם לא – לא תוכל לקבל את התורה החדשה של כל יום. ותורה ישנה – אין להשיב...

למות כדי לחיות

אף אחד לא אוהב למות.

ובכל זאת – אנחנו עושים את זה כל יום. כי אם לא – לא נוכל לחיות.

***

הקניין התשעה-עשר והקניין העשרים מקנייני התורה – הם 'במיעוט שינה' ו'במיעוט שיהח'.

הרצון הכי חזק באדם, שנוכח על כל שאר הרצונות – הוא רצון החיים. 'כל אשר לאיש יתן בעד נפשו', אדם מוכן לסבול כל חייו ובלבד לחיות, והראיה, שגם אדם שכולו מלא סבל – כרגע שירגיש איום על חייו, הוא יגייס את כל הכוחות הטמונים בו – כדי לשרוד בהיים, ו... להמשיך לסבול.

כמו כן להיפך. האיום הכי חזק על האדם, והפחד הגדול ביותר – הוא פחד מות. אף אחד לא מוכן למסור עצמו בידועין למות (הוין ממסירות נפש, שהוא כח על-טבעי שקבלנו בירושה מאברהם אבינו, וגם הערבים קבלו את זה, זה לעומת זה).

ובכל זאת – אנחנו מוכנים כל יום לוותר על החיים 'ביודעין', למשך כמה שעות, והולכים לישון. שינה הוא אחד משישים במיתה (ברכות סא). ולא רק שינה, אלא גם 'הולך בטל' ועוסק בשיחה בטלה – כישן דמי, והוא גם כן מיתה. כי על התורה נאמר 'כי היא חייד'. וכשמתבטלים מהתורה ועוסקים בשיחה בטלה – בוחרים למות במקום לחיות.

***

אבל אין לנו בחירה על כך.

אי אפשר לא לישון (כדי לחיות), כי מי שלא ישן – מת לגמרי. וגם אי אפשר שלא לעסוק בכלל ב'שיחה', כי מי שאינו מפקח דעתו מפעם לפעם – אולי הגוף שלו לא ימות, אבל הנפש כן. ואז, הוא יהיה פטור מכל המצוות.

ולכן יש 'מצוה גדולה' לישון ולשוח מעט שיחות חולין, כמובא (היי מוהר"ן תקלג): 'כשהמה נתייגע מהלימוד, או צריכין לשוח ולדבר שיחות חולין עם בני אדם כדי לפקח דעתו, והשיחה הזאת היא כמו שינה שהיא ניהא להמוחין. ושיחה כזו אינה בכלל דברים בטלים הם ושלום כלל, אדרבא היא מצוה גדולה, כי אם לא יתבטל קצת לפקח דעתו בשיחה אוי הם ושלום יתבטל מכל וכל'.

או מה הפשט? יש מצוה גדולה 'למות' כל יום כמה שעות? התשובה היא: כן! וכמובא בדברי חז"ל (מסכת דרך ארץ): 'רצונך שלא תמות, מות עד שלא תמות'. הפשטות היא: תמית עצמך מ'חיים גשמיים', ואז תתחיל לחיות 'חיים רוחניים'. אבל בפנימיות מבואר כאן, שכדי לחיות 'חיים רוחניים' צריך גם כן למות 'מות רוחני'.

***

למה באמת?

מילי דשמותא

שמחה זה לא צחוק.

אבל לפעמים, או הרבה פעמים – אי אפשר להגיע לשמחה בלי צחוק.

***

הקניין העשרים-ואחד מקנייני התורה – הוא 'במיעוט שחוק'.

יש הבדל מהותי בין 'שמחה' לבין 'צחוק'. שמחה היא 'סיפוק' ומילוי פנימו, וצחוק מבטא 'ריקנות' פנימית. דבר והיפוכו.

אם משום שבאמת ריק מבפנים, וזה מתבטא החוצה על ידי הצחוק. וכפי שניתן להבחין בקלות, אצל נערים שמתמודדים עם ריקנות נוראה, שהצחוק הוא אורה קבוע אצלם, והוא גם צועק את הריקנות והאומללות שלהם. אם משום שהצחוק גורם לריקנות, גם אצל אנשים שאינם כאלו, וכמו שאמרו חז"ל 'שחוק וקלות ראש מרגילים את האדם לערווה' (אבות פ"ג).

ולכן, בוודאי עלינו לאמץ בחום את השמחה, ובאותה מדה – להתרחק ולהרחיק מאתנו את השחוק. אם אין אנו הפצים בריקנות ובאומללות. וזה הפירוש הפשוט 'במיעוט שחוק' – למעט בשחוק.

***

ועם זאת, גם בזה יש להשתמש עם הפירוש ההפוך, ולומר שאנו בכל זאת זקוקים למעט צחוק. וכמו שאמר רבינו מוהר"ן מברסלב שאי אפשר לבוא לשמחה, אלא על ידי ענייני מילי דשמותא ועניינים של שחוק.

וכמובא בגמרא (שבת ל). על רבה שקודם הלימוד היה אומר מילי דבדיחותא, ואז החל את השיעור באימה ויראה. וכן מובא בזהר (פרשת תזריע) על רב המנונא, שהיה מסדר בפני תלמידיו 'פרקים' של מילי דשמותא.

הסיבה הפשוטה לכך היא, שאמנם השחוק איננו שמחה [ואף ההיפך ממנו], אבל הוא בהחלט יכול לשמש 'מפתח' עבור השמחה. כי השחוק מטבעו 'משחרר' – משחרר את השרירים, משחרר את הגוף, ובעיקר – משחרר את הנפש.

כלומר, דווקא משום שהוא 'מרוקן' – שהיא בעצם תכונה שלילית, יש בו גם פן חיובי. כי כמו שהוא מרוקן את כל הרצינות הטובה, הוא גם מרוקן את כל הרצינות הפסולה, של הכבדות והעצבות. ואז, ברגע של השחרור, יכולים להתיישב על ההגה ולהתחיל לנסוע באמת.

* * *

בפנימיות, יש בזה סוד.

כמו שמבאר רבי נתן. השמחה נמצאת בגלות. את מי אתה רואה שמח? את הגויים, את החילונים, את המופקרים. זאת אמנם שמחה מדומה, אבל זה מה שרואים היום. אצל אנשים אמיתיים – קשה למצוא שמחה. אנחנו בגלות.

אם אתה רוצה לשמוח – אתה כביכול צריך אישור מהבוס, דהיינו מהגלות. והוא לא יתן לך אישור, כי הוא לא רוצה שאתה תשמח, אלא רק החברה 'שלו'. ולכן, אתה צריך לעשות לו 'תרגיל' – אתה מתחיל עם שחוק, ואז הוא מזהה אותך כאחד 'משלו', ומוכן להעניק לך מנה של שמחה, ואז – אתה 'גונב' את זה, ושמח באמת עם הקדושה.

בקיצור: חיבים 'מנה' יומית – מעט ולפעמים מעט יותר – של שחוק ומילי דשטותא, כדי שנוכל לשמוח באמת.

נ.ב. בספר 'שיח שפרי קודש' מובאים שלושה תנאים למילי דשטותא: א. לא לכוון לכבוד עצמו. ב. לא 'על חשבון' מישהו אחר. ג. לא ניבול פה חלילה.

תנשום עמוק – את האמונה

עם אדם עצבני – אף אחד לא רוצה להתעסק.

אז איך אתה רוצה להתעסק עם עצמך, אם אתה כל הזמן 'מתעצבן'...?

* * *

הקניין העשרים-ושתים מקנייני התורה – הוא 'בארך אפיים'.

הבעיה העיקרית שיושבת בצומת המרכזית של החיים, כמו כיפת ברזל – ו'מנטרלת' כל ניסיון שלנו להגיע למשהו אמתי – היא 'קוצר רוח'.

מכירים את הילדים, שכשיוצאים לטיול – מהרגע שיוצאים ממפתן הבית, הם שואלים כל עשרים שניות 'מתי כבר מגיעים'...? זה פשוט מוציא את החשק – ממש ומחם.

וזה בדיוק מה שאנחנו עושים. רוצים להגיע להרבה מחוזות טובים; למידות טובות, יראת שמים, לימוד תורה, תפילה בכוונה, לדרגות גבוהות, להשגות ולרוח הקודש. ואנחנו בהחלט נמצאים בדרך לשם, אבל לא מצליחים להגיע לשום מקום, רק בגלל השאלה 'נו, אז מתי כבר נגיע'?

* * *

יש הרבה סיבות לשאלה הזאת. אנחנו לא ילדים קטנים, והסיבה שמעוררת אותנו לשאול שוב ושוב את השאלה הזאת, היא משום שאנחנו נתקלים בקירות. אם היינו רואים כביש סלול, מן הסתם היינו נמנעים מלשאול,

ומחכים בסבלנות שנגיע אל היעד. הבעיה היא שהכביש פקוק לחלוטין במקרה הטוב, או מלא באבנים ובמונחות במקרה הפחות טוב, ולפעמים בכלל לא רואים כביש, אלא רק קירות.

אז בואו נלמד מהשם יתברך. כשהוא מסתכל עלינו – הוא גם לא רואה נחת, לכאורה, ובלשון עדינה. הוא מסתכל עלינו, ומחכה שניסע לכיוונו, ואנחנו – במקרה הטוב לא נוסעים, ובמקרה הפחות טוב, נוסעים לכיוון ההפוך.

ובכל זאת – יש לו 'אריכות אפיים'. במילים שלנו: יש לו סבלנות. זה לא קרה היום, וגם לא אתמול, ושלשום, ולפני שנה ועשר שנים – אז זה יקרה מחר, או מחרתיים, או בעוד שנה או מאה שנה. בלי לחץ, ובלי 'קוצר רוח'. אם נאמין גם אנחנו את המידה הזאת – ייתכן שהפגישה הזאת אכן תקרה מתי שהוא.

* * *

מהיכן נמשכת 'אריכות אפיים'? מאמונה.

הסיבה שהשם יתברך מאריך אפיים, הוא משום שהוא 'מאמין' בנו. אחרי כל מה שלא עשינו, ושלל הכיטויים שהספקנו להדביק לעצמנו – הוא עדיין מאמין בנו. ולכן, יש לו סבלנות.

וגם אנחנו. אילו יהיה לנו אמונה בו, שהוא מנווט לנו מסלול מדויק, גם כשנראה שנמצאים ב'דרך ללא מוצא'. ואם נאמין בעצמנו כפי שהוא מאמין בנו – יהיה לנו סבלנות ואריכות אפיים. וזה בעצם, כל מה שחסר לנו – כדי להגיע אל היעד. אולי כבר היום.

אדמה טובה, יש בה כח לגדל ולהצמיח פירות. כך גם, אמונה טובה, יש בה כח לגדל ולהצמיח אותנו. והמבחן של האמונה – הוא סבלנות ואריכות אפיים. על פי ליקוטי מוהר"ן סימן קנה).

אדם 'טוב'?

יש מישהו שלא אוהב 'טוב'?

אז למה יש אנשים רעים? למה צריכים להתפלל בכל יום להינצל מאדם רע, יצר הרע, הבר רע, שכן רע, ופגע רע?

* * *

הקניין העשרים-ושלשה מקנייני התורה – הוא 'לב טוב'.

כל אחד מהפש שיהיה לו 'טוב', והוא גם מוכן להצחיר שהוא רוצה שיהיה טוב לכל העולם. וזה עוד לפני כל הפוליטיקאים – שמוכנים להבטיח בפה מלא את כל הטוב שבעולם לכל אחד. מי מדבר על המהפכנים, שהקדישו ומסרו את כל חייהם בשביל 'הטוב העולמי'.

אין (כמעט או בכלל) אדם, שפשוט מעוניין שיהיה 'רע'. קשה למצוא מישהו שיכריז בפה מלא שהוא מעוניין לגרום רע, לעצמו או אפילו לאחרים. זה גם לא נשמע יפה ולא הומני, בוודאי לא בעולם דמוקרטי ויפה-נפש.

ובכל זאת, יש הרבה רע בעולם. הרבה מדי. אנשים פוגעים אחד בשני בלי להניד עפעף. מוכנים ללגלג על אנשים, להציק להם, להזיק להם ולרדת

לחייחם, בלי שום מצפון. ואלו הם מעשים שבכל יום. בעולם, אנו פוגשים הרבה יותר 'רע' מאשר 'טוב'.

* * *

אז נכון, הכל בשם הטוב, הצדק והישר. ולכן, זה תמיד ייעשה למי שזה 'פשוט מגיע לו'. אם משום שהוא רע מנוול ורשע, ומצוה גדולה לשנאותו ולהרע לו. אם משום שהוא מפריע לי, וממילא לא מגיע לו שיהיה לו טוב. ואם משום שהוא פשוט לא הושב כמוני. בקיצור, עושים את כל הרע בשם 'הטוב'.

ודווקא אותם אנשים שצוּעקים יותר בקול על הצורך לדאוג לשלום עולמי, ולטוב גלובלי – הם אלו שצריך לשמור מהם מרחק. כי אמנם רוממות 'הטוב' בגרונם, אבל כוונתם לאג'נדה מאד מסוימת, שאותה הם החליטו לכנות בשם 'טוב', וממילא הרב פיפיות בידם – כנגד כל מי שמפריע לאותה אג'נדה או אפילו רק לא מסכים אתה.

וזאת התשובה. 'טוב' הוא הגדרה מאד גמישה, ונתונה למשיכה לכל עבר, ולשינויים רבים – לפי מצב הרוח ומצב הדרך. כל אחד רוצה 'טוב' ורוצה להיות טוב – אבל רק לפי ההגדרה שהוא נותן לאותו 'טוב'. הגדרה מאד מצומצמת ומצומקת, היא ותו לא.

* * *

הגדרה נכונה ומדויקת של 'טוב' – יכולה לבוא רק מבורא עולם. והוא מגלה שהטוב היחיד הוא – להיות מחובר אליו. פשוט, מפני שהוא בעצמו הטוב. הטוב הזה הוא לא 'יחסי' ולא 'זמני', אלא טוב בעצם, שלעולם יישאר טוב, ויביא לכולם רק טוב, ולעולם לא ישתנה.

מעטים הם האנשים, שתופסים את זה, ומוכנים לעשות את הכל כדי לפרגן לעצמם את הטוב הזה. ומעטים עוד יותר הם האנשים – שרוצים להנחיל את הטוב הזה לכל העולם, ומוכנים לעשות הכל עבור כך. ולוותר אפילו מ'הטוב' שלהם בעצמם, בשביל להביא את הטוב העולמי.

המעטים האלו הם הצדיקים, ולכן הם נקראים 'טוב'. כי אין בלבם משהו אחר חוץ מהטוב הזה – והרצון להנחיל אותו לכל אחד ולכל העולם. וכל מי שנדבק אליהם, מתעורר בלבו הרצון והתשוקה לחפש אחר אותו 'טוב', וממילא גם להנחיל אותו לסביבתו.

וזה נקרא 'לב טוב'. פשוט – לב שרוצה את הטוב. אבל את הטוב האמתי. ומי שיש לו בזה לב – יש לו הכל.

ה'חלק' שבין השורות

אתה חכם גדול.

אבל יש יותר חכמים ממך. לאו דווקא בגלל רמת משכל, אלא בעיקר בגלל הקדושה שלהם.

* * *

הקניין העשרים-וארבע מקנייני התורה – הוא 'אמונת החכמים'.

את הגוף – יכולים לראות, ואף על פי כן לא לדעת כלום. כל אחד רואה שבגוף יש ראש, עיניים ואוזניים, ידיים ורגליים. אבל אין לו מושג מה מונח 'מאחורי' זה, ואיננו יודע בכלל איך זה פועל, וממילא איך למפל בזה – איך לתחוק אותו כראוי, ואיך למפל בו כשהוא לא כראוי.

רק רופא שלמד את כל הפיזיקה והביולוגיה ש'מאחורי' הגוף, ויודע 'מעבר' למה שרואים בעיניים – הוא זה שמבין באמת מה קורה כאן, וממילא איך לתחוק את זה ואיך למפל בזה.

וזה רק דוגמא. כל מכשיר שבעולם – ממכונות ענקיות ועד לקומקום השמלי פשוט. ולא רק מכשירים, אלא כל הפץ – כסאות ושולחנות, עגלות ובניינים – לא מספיק 'לראות' אותם כדי 'להבין' אותם. צריכים הרבה ידיעה על מה 'שמעבר' ו'מאחורי' כדי לדעת איך לגשת לזה, ואיך לבנות / לפרק / לתקן / ולמפל בזה.

* * *

כך גם לגבי התורה, והרבה יותר. התורה אמנם מופיעה לעינינו בצורה של אותיות ומילים, שחור על גבי לבן. אבל מה שכתוב בה, הוא הרבה הרבה מעבר לאותיות ומילים. ולא כל מי שרואה את האותיות, בהכרח מבין מה כתוב כאן, ובוודאי הוא לא יודע מה טמון כאן.

רק מי שיודע את מה ש'מאחורי' האותיות, ורק מי שיודע לזהות גם את ה'חלק' שבין האותיות, מעליהם ומתחתם – הוא זה ש'מבין' מה כתוב בתורה. והוא יודע כיצד לגשת אליה, איך להשתמש בה, וכיצד ניתן להיות אתה, וגם לתקן במקרה שלא.

והידיעה הזאת, בשונה מהדוגמאות האמורות – איננה ידיעה שכלית ואינטלקטואלית, אלא ידיעה רוחנית, שמקורה בגילוי עליון בדרגה של נבואה ורוח הקודש (כמבואר בדברי הרמב"ן). מובן ממילא, שזו איננה ידיעה ששייכת לכל אדם, ו/או שאפשר לשחק בה – אלא רק לאנשים מיוחדים, שנמצאים בדרגה כזאת שהם ראויים לגילוי שכזה.

* * *

התורה היא גילוי אלוקי בתוך עולם גשמי. וכדי שהיא לא תתגשם – היא חייבת להישאר רוחנית. יש כאן אם כן פרדוקס; מצד אחד – היא חייבת להופיע בצורה גשמית, אחרת אין לה קשר לעולם הזה ואלינו. ומצד שני – היא חייבת להישאר רוחנית, אחרת אין זה גילוי אלוקי, אלא מידע אינטלקטואלי.

ולכן, היא אכן מופיעה בצורה כותרת; אנו רואים קלף גשמי, עם אותיות גשמיות – אבל הפירוש שלהם, והמשמעות האמתית שמאחוריהם, נשארת רוחנית. ורק מי שהי 'חיים סותרים' שכאלו; יש לו גוף, והוא אדם נורמלי – אבל מחובר כולו לרוחניות אלוקית, הוא זה שיכול לקבל 'שפע רוחני שמאפשר לו להבין מה התורה 'אומרת', ולא רק מה 'כתוב' בה.

התורה ניתנה לנו בצורה של 'תורה שבכתב', אבל אין שום תורה 'להבין' אותה, וכל שכן 'לקיים' אותה – בלי תורה שבעל פה, שנמסרה לנו על ידי החכמים הצדיקים קדושי עליון, שרק הם אלו שזכו להבין אותה. וזה מה שמבטיח לנו תורה נקיה מהורה ורוחנית.

כשאנחנו לומדים דברי החכמים והצדיקים – רבי מאיר ורבי יהודה, האריז"ל והבעש"ט – אלו לא שמות של 'אנשים', שאפשר לנסות להתווכח אתם, או לפקפק בדבריהם הלילה, אלא שמות של גילויים אלוקיים, שהתגלו בעולם בצורה שנקראת 'רבי מאיר' ו'קדושת לוי'.

ליקוטי מוהר"ן – זה מדבר אלי!!
זה לא סלוגן – זה דרך חיים!!

עיקר הקושי של הייסורים – הם ייסורי הנפש. אדם מצדו, מוכן להתיימר, והרבה – עבור המטרות שהציב לעצמו. לקום בבוקר – זה ייסורים. לאכול – זה מאמץ עילאי. להתנקות – גם כן. ללכת ממקום למקום – גם דורש מאמץ. וזה רק ההתחלה. הדוים שלנו מלאים במאמץ, ויתורים, והתייסרות – אלא שאת רובם אנחנו לא מרגישים, כי אנחנו מעוניינים בכך.

קירבה – שאין למעלה ממנה

יש נושא לא פופולרי.

קוראים לו 'ייסורים'. מעדיפים שלא לדבר עליו, וגם לא לחשוב עליו. וזה נכון. ובכל זאת...

***

הקניין העשרים-החמשה מקנייני התורה – הוא 'קבלת הייסורים'.

הדבר שאדם הושש ממנו ביותר הוא 'ייסורים'. איך אומרים נהגי המוניות? 'העיקר הבריאות'. טוב, כי זה הדבר היחיד שהם הוששים ממנו (נהג לא בריא, לא יכול לנהוג...). אנשים אחרים יש להם רשימה ארוכה יותר של 'העיקר'; בריאות, פרנסה, שלום בית, זיווגים, בנים זכרים, ונחת כמוכן.

וממוצא דבר אתה למד, שאין אדם שלא מתמודד. אם המילה 'ישועות' – מצליחה להקפיץ אנשים, לגרום להם לשפוך דמים תרתי משמע, ולנדוד לכל פינה בגלובוס – כנראה שאנשים זקוקים לישועות, זקוקים מאוד. אף אחד אינו אוהב להתיימר, ולמרות זאת אין מישהו שלא מתיימר, כמעט או בהרבה.

קשה מאד לדבר על 'קבלת ייסורים'. מי שמדבר על זה הוא לא פופולרי, ובוודאי לא יכול לעשות מזה קופה. הרבה יותר פופולרי ומבוקש – הוא מי שמדבר על 'איך להתפטר מהם'. ואם הוא רק מוכן להבטיח, גם אם לא לקיים – הוא כבר יכול להיות מיליונר. ללמדך, עד כמה הייסורים 'שנואים'. (אולי לכן, הקניין הזה הוא בדיוק 'באמצע' הקניינים, כדי להסתיר אותו ככל האפשר...).

***

ובכל זאת, אם הייסורים הם מוצר שכל כך מצוי, כנראה שיש להם תפקיד. ואם נדע מה תפקידם – אולי נסכים 'לקבל' אותם, גם אם לא 'להזמין' אותם (כמו שהיו צדיקים שעשו).

נמצא אם כן, שייסורים שאנו בוחרים בהם, אינם מפריעים לנו, אלא רק ייסורים שהגיעו אלינו ללא בחירה. וזה אומר, שהקושי אינם עצם הייסורים, אלא התחושה שהם נותנים – הרגשה של דחיה, של דינים, של ריחוק. כביכול אתה לא אוהב. אחרת, למה מייסרים אותך. משכך, אילו נבין שיש להם מסר אחר – אולי לא נרגיש כך.

***

המטרה של הייסורים – הם לעשות אותך גדול.

כל קשר בנוי משתי צדדים. ומשכך, בהכרח לתת לכל צד את הזמן וההזדמנות לבנות את החלק שלו בסיפור. אם צד 'המשפיע' כל הזמן מאיר פנים ומשפיע כל טוב. נמצא שצד 'המקבל' נשאר קטן ומסכן, ואין לו כלום 'לתרום' עבור הקשר. וממילא, גם הקשר אינו קשר.

ככדי לעשות את המקבל 'גדול' – מוכרח צד המשפיע מידי פעם כביכול 'להסתיר' את פניו, ולמנוע את השפעתו. ואז, נוצרת הזדמנות עבור המקבל לגדול, ולתרום את חלקו. אילו לא יתבלבל מכך, ולא יכרה – אלא יסתכל בחזרה לצד המשפיע ויאמר לו: אני בטוח שאתה כאן, אלא שאתה מתחבא ממני. וזה 'לא יעזור לך' אני ימשיך להסתכל עליך – הופה, נהיית גדול. וכעת זה קשר אמיתי.

כשנותנים לתינוק להתחיל ללכת, 'עוזבים' אותו, ונותנים לו ליפול ולהתיימר. אבל לא רק שהוא לא נפגע מכך – אלא מסתכל במבט מלא חיוך לעבר הרוי, ובפרצוף של גיבור הוא קם שוב ומנסה, עד שהוא מצליח, לקול מהיאות כפיים. זה המשל, והנמשל מוכן.

אם אתה רק 'מקבל חסדים' – אתה מסכן וקטן. אם אתה יודע גם 'לקבל ייסורים' – אתה גדול וחזק. ואל תדאג – אם 'תקבל' אותם ולא 'תילחם' בהם, הם ילכו מהר יותר, ללא עקבות וללא טראומות.

חדש! ניתן לשמוע את 'החיוזק היומני' בקו ההודעות והעדכונים של 'חניכי הישיבות' – ברסלב, להצטרפות לרשימת התפוצה יש להשאיר הודעה בקו 077-31-40-331 בשלוחה: 72

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחמרה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק	ליקוטי הלכות הרצוג	לומדים בחמרה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק	התחזקות שיעור	נושא פרשה	בכל ליל שבת	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחמרה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'צנח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	יום שישי (מתארחי 'בר כלי')	ר' מסילת יוסף 34 (מאתרוי 'בר כלי')

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות - ברסלב

עזרו לנו להגדיל את הפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת בהר ולשבוע בחוקותי

יום	חודש אייר	הדף היומי מסכת בכורות	מסנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ז	העמוד היומי תיקוני זוהר חדש
ז	ו	כד	חזרה	כו:	זז	קיא:
א	ז	כה	שעב, ח	כז:	יח	קיב:
ב	ח	כו	שעב, ט-יב	כז:	יט	קיב:
ג	ט	כז	שעב, יג-טז	כח:	כ	קיג:
ד	י	כח	שעב, יז-יט	כח:	כא	קיד:
ה	יא	כט	שעב	כט:	כב	קיד:
ו	יב	ל	חזרה	כט:	כג	קיד:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ז.

אמר רבינו הקדוש: 'רציתי שהענין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!'

(שינוי עירפי קודש ז"ב, סימן ז"ר)